

{jumi [*78]}

28 лютого 2014 року відбулася зустріч викладачів, бібліотекарів та співробітників [Миколаївського національного університету ім. В. О. Сухомлинського](#) з талановитою, оригінальною миколаївською [поетесою](#) Наталією Івановою (Наталія Вікторівна [Ткаченко](#)).

Цікавою була розповідь Наталії Вікторівни про її життя та перші творчі кроки. Книги вчили Наталію добру, життєвій мудрості, розумінню людей. Не дивно, що вона обрала професію бібліотекаря. Пройшла шлях від випускниці [Миколаївської філії Київського національного університету культури і мистецтв](#) до директора Миколаївської обласної бібліотеки для юнацтва. Поруч з нею завжди були цікаві та обдаровані люди. Це і стало поштовхом до власної творчості. Перша поетична збірка Наталії Іванової “Всё очень просто” вийшла у 2010 році.

Життєве кредо Наталії Вікторівни — “Хочеш бути щасливою — будь нею”. Основними темами її поезії є оптимізм і віра в світлі якості ліричних героїв. Рідний Миколаїв завжди мав великий вплив на формування світогляду поетеси, тому в багатьох своїх віршах вона згадує свій рідний край, людей, серед яких вона виросла. Особливе місце у творчості Наталії Іванової займає любовна лірика.

Наталія Вікторівна — майстер пісенних віршів. Близько 60 пісень на її вірші створено миколаївськими композиторами. У 2010 році вийшов пісенний альбом “Не отпускай” у співавторстві з заслуженим артистом України Олександром [Сичьовим](#) . Нещодавно відбулась презентація збірки пісень композитора Анни Олейнікової “Вечірня тиша”, що містить 7 пісень на вірші Наталії Іванової. Протягом 2013 року у навчальних закладах та бібліотеках Миколаєва відбулися [презентації](#) творчих проєктів Наталії Іванової і композитора Петра Ткаченка “Весна в нашому місті”.

Зустріч з поезією — це радість, нові почуття, яскраві емоції, духовна свобода. Анонсуючи вихід своєї наступної поетичної збірки “На счастье” у [видавництві “Шамрай”](#) (серія малоформатних книг “Николаевские перекрестки”), Наталія Вікторівна подарувала прихильникам авторські поетичні перлини, запросивши до мандрівки духовними стежками.

Мандруймо зараз разом!

Утренний город

Просыпается город с первым лучом,
догорает свеча перезревшей луны.
Открывает утро своим ключом
дверцу дневной кутерьмы.
Осыпаются с улиц фантики снов,
очень сладких под утро в объятиях рек
Дополняет звоны колоколов
птичий хорал на заре.

Светофоры мигают, тает неон,
ветерок затаился у старых дворов.
Безразлично щурится на ворон
дюжина бравых котов.
Начинает пробежку старый трамвай,
отбивающий ритм предстоящему дню.
Вызревает солнце, как каравай,
в небе согласно меню.

Заблудилась прохлада в свежей листве
в ранний час предисловия к книге забот.
Диск глазуньи, кофе в первой главе...
Книга открыта...
Время, вперёд!

Львы спят...

Под звуки птичьей перебранки
в сетях каштановой листвы
забыв о царственной осанке,
заснули безмятежно львы.

Взъерошить мраморные гривы
наивно вздумал ветерок,
но мимолётные порывы
затихли у девичьих ног.

Снуют в заботах горожане,
цветёт вдоль сквера вернисаж,
усталый пони в роли няни
везёт с мальцами экипаж.

Как парус, старые мотивы
смирненно реют над толпой.
Всё громче за бокалом пива

беседы в лавке с шаурмой.

Мой город лубочно спокоен —
провинциальный местный рай.
Львы спят... К ним благостно настроен
на пьедестале Николай.

Вальс

Весенний вечер. Воскресенье.
Каштан отчаянно цветёт.
Оркестр с забытым вдохновеньем
в сердцах растапливает лёд.

Кружится пара в центре парка.
Она и он на склоне лет.
Зарделся под небесной аркой
закат, смотря на их дуэт.

Казалось, кадры замелькали
послевоенного кино,
и звуки вальса воскрешали,
что отцвело давным-давно.

Летит над парком вальс знакомый.
Её рука в его руке.
Весенних сумерек истома
слезинкой тает на щеке.

Вишни

В одиночестве воет ветер
в амбразурах оконных глазниц.
Месяц зыбкий уныло светит
под тоскующий скрип половиц.

Дверь ладошкой прикрыть стремится
сумрак гулкий пустых очагов.
Смотрят с фото бывшие лица
безвозвратно потухших годов.

Флюгер ржавой завял ромашкой,
весь в смятеньи затих за трубой.
Беспризорно скулит дворняжка,

ждёт хозяев из жизни другой.

Опустевшие сельские хаты,
скорбен призрачный ваш неуют...
Как безмолвный укор Отчизне
только вишни упрямо цветут.

Минувший день

Промываю сквозь сито
минувший день
и сливаю в корыто
всю дребедень.

В горьковатом осадке
дневных грехов
вызревают зачатки
горстки стихов.

Синица

Засмотрелась на чудо-птицу,
обнимавшую страстно небо.
И забыла я про синицу,
доверявшую дружбе слепо.

Как пичужке, всего с ладошку,
с мимолётной мечтой сравниться?
Ей достаточно хлебной крошки
и с ладони воды напиться.

Я в досаде смахнула крошку,
поплатившись за то сторицей:
по воздушным незримым стёжкам
пташка взмыла шальной зарницей.

Два крыла рассекали небо...
На просторе — вольна царица.
Покаянно горбушку хлеба
протянула я вслед синице.

К счастью, верная чудо-птаха
возвратилась ко мне в ладони...
Журавли в расписных рубахах

Наталія Іванова: “ Хочеш бути щасливою — будь нею”

Автор: Unsvet

04.03.2014 20:56 - Обновлено 24.06.2014 14:57

растворялись на небосклоне.